CÂT DE DEPARTE POȚI MERGE

— “Far As You Can Go”—

de Greg Van Eekhout

Traducerea: Antuza Genescu

Nu m-am dus la şcoală din cauza alergiei la stimulii nervoşi, dar asta nu înseamnă că eram prost, ci că pur şi simplu aveam o grămadă de timp la dispoziție. De cele mai multe ori ieşeam cu Beeman, scotoceam peste tot în Ex-Town şi făceam negoț cu metal, resturi electronice şi orice altceva, pentru mâncare, produse şi servicii. Eram nişte bişnițari destoinici.

Beeman era robot, dar pe mine nu mă deranja prea mult, pentru că nu mai avea piele pe față, i se vedeau obrajii de plastic şi auzeai cum îi bâzâie ochii când se mişcă. De-asta era în regulă, nu pretindea că e om sau altceva. Nu încerca să se prefacă.

Treceam în revistă prada zilei în după-amiaza când am simțit prima oară mirosul Depărtării. Contururile cenuşii ale turnurilor din centru se stingeau pe cer ca nişte stafii bolnave, iar deasupra capetelor noastre se tânguiau avertizoarele poliției, invizibile în ceață. Beeman şi cu mine stăteam proptiți cu spatele de un zid de beton fărâmicios. La picioarele mele erau o conservă cu supă de mazăre, expirată nu demult, două baterii de nouă volți, un colac de cablu de rețea şi două tije din oțel inoxidabil, care puteau fi folosite ca bețigaşe.

– Astea or să treacă iute ca pâinea caldă, zise Beeman. Începea şi termina cuvintele cu un declic discret, care aş fi vrut să dispară. Nu-l auzisem dintotdeauna, dar mi-am zis că avea vreo defecțiune la cutia vocală.

– În afară de supă, am spus. O duc mamei acasă.

– Mama ta e grasă şi mănâncă prea mult.

– Închide grilajul!

L-am pocnit în cap cu conserva de supă, dar nu destul de tare încât să-i las urme. Beeman nu voia să fie răutăcios. Avea doar nişte linii de cod greşite.

Tocmai mă pregăteam să-i explic că mama nu mănâncă prea mult, dar hrana pe care o primeşte la muncă, la fabrica de pantofi, conține prea multă grăsime şi carbohidrați. Nu ştiam cum să-i explic lui Beeman ce sunt ăia carbohidrați. Ca o baterie cu prea multă zeamă, care nici măcar nu e bună? Atunci am simțit o briză, nu fierbinte şi lipicioasă ca vântul obişnuit din Ex-Town, ci rece, ca atunci când deschizi frigiderul, stranie şi sărată.

– Ce dracu-i asta? am întrebat.

Beeman îşi activă olfactivele - noi bănuiam că poate fusese servitor la bucătărie înainte de a-şi pierde fața şi de-a ajunge aşa -, iar eu am tăcut şi l-am lăsat să analizeze. După o vreme, îmi spuse:

– O să-ți arăt.

Îşi ridică tricoul, pe care-l purta nu ca să se pretindă om, ci ca să nu-i intre praf în fisurile din tors, şi afişă o imagine din biblioteca lui media pe monitorul LCD de deasupra clapei sfârcului stâng. Am văzut o câmpie albastră întinsă, asemenea cerului într-o zi frumoasă, numai că era lichidă şi rostogolea spumă albă. Păsări albe, curate se scufundau în ea. Părea o altă lume, pustie, fără grămezi de gunoaie, fără ceață înecăcioasă, fără betoane sparte sau munți de construcții topite. Paşnică, se întindea până la orizontul limpede.

– E marea, rosti Beeman. Simțim mirosul mării.

N-a ținut prea mult. Vântul necunoscut se stinse şi Ex-Town mirosi din nou ca Ex-Town, iar eu am simțit o durere bizară, de parcă aş fi fost prădat. Voiam să mai simt marea şi i-am spus lui Beeman că mi-ar fi plăcut să putem merge la ocean. El ridică din umeri şi spuse:

– De ce nu?

Existau nenumărate motive pentru care nu puteam merge, dar l-am lăsat să vorbească. Spunea că ne-am putea bălăci în apă. Am putea căuta scoici. Am putea pune capcane pentru raci, aprinde un foc din lemne plutitoare şi găti racii pe el. Am putea chiar să pescuim.

– A pescui, începu el, înseamnă a…

– Ştiu ce-i pescuitul.

Dacă n-am fost la şcoală, nu înseamnă că nu ştiu nimic. Am trecut prin toate programele şi am citit, deci ştiu că a pescui înseamnă a încerca să omori peştii amăgindu-i cu mâncare, dar nu e mâncare adevărată, ci un cârlig ucigaş, iar când peştele muşcă din el îl scoți din mediul lui şi din cauza asta moare.

I-am zis că sunt de acord, dar mai întâi trebuie să trec pe-acasă şi să iau nişte provizii. Ăsta era felul meu de a-l păcăli pe Beeman. N-aveam de gând să merg nicăieri, în niciun caz pe vreo plajă care putea la fel de bine să fie pe Lună. Dar nu i-am spus-o în față, pentru că, odată creierului blocat într-o buclă, devenea tare enervant. Ca atunci când mi-a spus că mergem să omorâm dragoni. Avea nişte poveşti în memorie şi uneori ieşeau la suprafață şi el le lua drept adevărate, aşa că o săptămână întreagă n-am reuşit să facem nimic fără ca el să-mi spună să fiu atent la dragoni, cum să procedăm dacă dăm peste unul sau că dragonii sunt aşa şi pe dincolo. Nu s-a oprit până n-a atins întâmplător un cablu neizolat, care l-a scuturat şi le-a făcut, în sfârşit, să-i tacă fleanca.

Aşa că l-am evitat aproape o săptămână. N-a fost deloc distractiv, pentru că, fără Beeman, n-am găsit nicio scuză ca să nu stau prea mult acasă.

Mama, când nu era la fabrică, legând şireturi la pantofi, zăcea pe canapea, uitându-se la televizor. Se transmiteau întotdeauna imagini cu case arzând, cu palmieri în flăcări, cu văpăi țâşnind din frunze, într-un spectacol electric ambulant, marca Frankenstein.

– Am simțit mirosul mării, i-am strigat de lângă aragaz, când am deschis conserva cu supă de mazăre pe care o găsisem cu Beeman mai devreme. Supa țâşni cu un *pleosc!* de bulbuci furioşi. Am împins-o înapoi cu lingura. Numai un minut, am adăugat, dar a fost un miros foarte plăcut. Am amestecat în lichid, potolind bulbucii. Prietenul meu Beeman zice că ştie cum să ajungă acolo, la plajă. Zice că-i frumos. Cred că a locuit acolo înainte să… înainte să se îmbolnăvească şi să vină în Ex-Town. Mama ştia că am un prieten pe nume Beeman, dar numai atât.

Supa se făcu mai lichidă şi părea comestibilă. Când a început să clocotească, am stins focul, am turnat-o într-un bol pentru mama şi într-o jumătate de ceaşcă pentru mine şi am dus-o în camera de zi.

Mama stătea tot cu ochii în televizor. Acum se uita la salonul de

urgență dintr-un spital, unde se aduceau oameni plini de sânge. Crainicul spunea că fuseseră atacați de amazoane. Am redus sonorul şi i-am pus mamei supa în față, pe o tavă. I-am verificat pulsul şi pupilele ca să mă asigur că nu suferise un atac, dar era în regulă. Lucrase un schimb de şaptesprezece ore şi se prăbuşise din cauza drogului pe care i-l puseseră în băutură ca să reziste. I-am pus mâna pe lingură şi a început să mănânce singură.

– Beeman spune că am putea prinde peşte din mare. Zicea că cei argintii sunt buni de mâncat, pentru că au ficat sănătos. De dormit, ştie Beeman nişte peşteri printre stânci. Am şters stropii de supă verde de la colțul gurii mamei.

În noaptea aceea, am dormit pe acoperişul clădirii noastre. Când a răsărit soarele, m-am dus şi-am dat la schimb nişte electronice pe nişte conserve. Restul zilei l-am petrecut aruncând cu pietre şi împungând în joacă aerul cu o bară de metal ascuțită. Am stat afară până s-a întunecat. Când am venit acasă, mama tot pe canapea zăcea, cu fața luminată de lumina canceroasă a televizorului. Nu se mişcase.

– Cred c-o să plec cu Beeman, i-am spus. Vrei să vii şi tu? Pe de-o parte, aş fi vrut să spună „Da", nu voiam s-o las singură. Pe de alta, aş fi vrut să spună „Nu", avea să fie un drum lung şi nu credeam c-o să reziste. În plus, poate că Beeman nu-mi spusese decât aiureli despre plajă, nu pentru că mințea, ci din cauza defecțiunilor şi a codului cu erori.

Dar mama n-a scos o vorbă.

M-am dus la pat şi am scos din ladă cele mai prețioase rezerve, lucruri păstrate pentru o ocazie când aveam şanse să fac cel mai avantajos schimb sau când voi avea nevoie de ele cu adevărat. Le-am lăsat grămadă pe tejgheaua din bucătărie şi am scris un bilet: *Mamă, am plecat cu Beeman. Încercăm să găsim marea. Vinde lucrurile astea, dacă vrei. Mulțumesc pentru mâncare şi adăpost, pentru tot. Te iubesc foarte mult. Nu mă aştepta.*

M-am întâlnit cu Beeman în scara în care locuia pentru că avea o priză la care ajungea cu un prelungitor. Fără o vorbă, se deconectă, se ridică în picioare, coborî scările şi începu să meargă. Am ieşit după el afară, în noaptea sclipitoare.

Aveam un rucsac plin cu napolitane, alune, fulgi de porumb şi sticle cu apă. Beeman nu avea cine ştie ce bagaj. Doar geanta cu bunuri păstrate, dar nu voia să-mi spună ce căra în ea, doar că vizitase un alchimist care, am înțeles din explicațiile lui, era de fapt un soi de producător de droguri. Drogurile se vindeau foarte bine.

– Chiar ştii drumul? l-am întrebat.

– Da.

Am mers pe urmele lăsate de şobolani, pe la marginea grămezilor de gunoaie. Resturi de cauciuc şi pietricele de plastic alunecau pe pante, dislocate de rozătoare şi de câini. Ochii lui Beeman se mişcau agitați, făcând zeci de fotografii şi analizându-le ca să descopere amenințări ca scrântiți, amazoane, porci sau caralii.

– Şi putem mânca peşte? Şi trăi în peşteri?

– Aşa ți-am zis.

– Dar cum de-ți aminteşti lucruri despre mare, dacă nu-ți aminteşti de altele, de exemplu, cum ai ajuns în Ex-Town sau ce s-a întâmplat cu fața ta? Cum de ții minte drumul, dacă nu ai nicio hartă?

Beeman tăcu un minut, procesând. Cărarea de pietriş alunecos scrâşnea prea tare sub tălpile noastre. Aerul mirosea a gălbui.

– Nu e trecut pe nicio hartă. Adevăratele locuri nu apar niciodată pe hărți.

N-aveam ce replică să-i dau.

– Asta-i *Moby Dick*, spuse.

Am tăcut în continuare. Se auzea doar declicul ochilor lui fotografiind.

– În regulă, rosti el în cele din urmă. Ştiu cărarea, dar nu şi drumul.

M-am oprit în loc. Se opri şi el, privindu-mă. Deasupra noastră, cerul era portocaliu. Viețuitoare mărunte fojgăiau prin gunoaie. Vântul cald aducea cu el țipete şi gemete. Aşa era Ex-Town întotdeauna.

Am închis ochii şi mi-am amintit de mirosul pur al mării.

– Hai să mergem mai departe, am spus.

Beeman mă aprobă în tăcere. Dacă ar mai fi avut buze, cred că ar fi zâmbit.

La răsăritul soarelui am ajuns la carieră, un crater puțin adânc, întins pe kilometri întregi, în toate direcțiile. Maşinării cu gâtlejuri răguşite scormoneau prin dalele de beton şi le sortau în containere uriaşe în remorcile camioanelor.

– Ocolim? am întrebat.

– Nu. Trecem printre ele.

– Dacă dăm peste muncitori?

– Avem două posibilități. Prima: încercăm să-i mituim cu mâncare şi apă.

– Şi atunci eu ce mănânc?

– Asta-i o întrebare greşită, spuse Beeman. Mai bine întreabă-te ce-or să mănânce muncitorii dacă ne prind.

– Fug mai repede decât tine, să ştii.

– De-asta există a doua posibilitate: să nu ne lăsăm prinşi. Pietrişul scârțâi mai departe sub tălpile noastre.

– Încep să-mi amintesc diverse lucruri.

Beeman conducea drumul printr-un labirint de grămezi de moloz. Stropi graşi de ploaie îi udau carnea. Ne-am învelit amândoi în folii de plastic, pentru că nu e bine să te plouă, indiferent din ce material eşti făcut. În plus, plasticul ascundea fața jupuită, de robot a lui Beeman de grupurile mici de oameni strânşi în jurul focurilor. Nu voiam să ne atace cineva şi să-i ia ochii lui Beeman ca să-i vândă la fier vechi.

– Îți aminteşti ceva folositor?

Încuviință, scoțând un mic pârâit din articulațiile gâtului.

– Lucruri peste care am putea da pe drum. Lucruri de care să ne ferim.

– Asta-i folositor, i-am zis.

Mă conduse cu atenție în jurul unui nor de gaze care îmbrățișa pământul.

– Terenurile dintre Ex-Town şi locurile bune sunt nelocuite. Nu respectă regulile din nicio parte. Ar putea întâlni ronini - cavaleri fără stăpân.

Cuvintele acestea nu însemnau prea mult pentru mine, dar apoi Beeman mi-a explicat că erau ca nişte amazoane fără regină şi am înțeles.

– Nu sunt decât frânturi de memorie. Ştiu că le-am mai văzut înainte, poate prima oară când am venit spre Ex-Town.

– Deci nu cunoşti niciun truc împotriva lor? Țiui şi păcăni vreme îndelungată.

– Poate c-ar trebui să te întorci, mă sfătui el.

Ştiam că Beeman nu are sentimente. Nu avea decât comportamente. Şi ce dacă? Mama avea sentimente, dar erau atât de înăbuşite de traiul ei, de pus şireturi la pantofi şi de drog, încât nici nu le mai observai. Dacă comportamentele programate te determinau să te porți ca un prieten, să faci ceea ce face un prieten, nu era asta la fel de bine ca a avea sentimente? Beeman era prietenul meu şi nu simțeam nevoia să fie altfel.

Cred că există ceva înăuntrul nostru - în mulți dintre noi, în orice caz - care ne spune să plecăm, să găsim locuri îndepărtate, să căutăm aventura, ca în poveştile fragmentate ale lui Beeman. Dar ce se întâmplă dacă nu ai unde să mergi? Dacă sunt toate la fel, indiferent în ce direcție porneşti? Cred că din cauza asta ajung oamenii ca mama. Parcă ar avea o pasăre în ei, dar nu poate zbura, aşa că nu face decât să se izbească de pereții inimii până când îşi frânge oasele.

Poate că marea lui Beeman nu era mai reală decât dragonii şi cavalerii lui.

Nu contează. Nu voiam să mor din cauza oaselor frânte.

Am simțit vibrația înainte de a auzi ceva: o zguduitură sub tălpi şi un fior de greață în stomac. Apoi bâzâitul, profund şi grav şi *puternic.* O lumină albastră tremură în beznă, fire de praf se ridicară în fața noastră. Conturul vag al unei cupole țepoase apăru deasupra culmii, lăsând în urmă un vârtej de gaze. Ridică nişte aripi ca nişte cioburi gigantice de sticlă pe cer. Am încercat să înghit, dar limba mi s-a lipit de cerul gurii.

– E un dragon? am îngăimat.

– Un robot de pază, îmi răspunse Beeman cu un declic. Supraveghează perimetrul de aici. Dar îi putem spune dragon. Sigur că da.

Scrâşnete ruginite îmi zgâriară urechile când dragonul se rostogoli înainte pe cauciucuri flexibile. „Aripile" se dovediră a fi, de fapt, încărcătoare sparte de baterii solare, iar țepii de pe spate alcătuiau şirul de senzori de comunicație. Nu era un dragon. Dar tot putea scuipa foc. Tunurile pivotante montate în partea din față ne ochiră pe mine şi pe Beeman cu punctulețe roşii.

– Ce facem? am şoptit răguşit. Beeman întoarse spre mine fața fără

piele.

– Îl omorâm. Vino după mine.

Clătinându-se greoi pe genunchii scârțâitori, fugi la o stivă înaltă de plăci din beton acoperite cu gunoaie. Mişcarea atrase atenția robotului şi, în timp ce alergam în spatele lui Beeman, salva de gloanțe ridică bulgări de noroi la călcâiele mele. Gâfâind, m-am aruncat la pământ şi m-am strâns ghem. Gloanțele muşcară din blocurile de ciment. Robotul urlă şi bubui mai aproape de noi.

– Nu-ți fie frică, îmi spuse Beeman, cu glas tare, dar tot calm.

– O să murim! i-am strigat. Nu-mi zici tu mie cât să-mi fie de frică!

– Nu, nu e bine. Dacă ți-e prea frică, n-o să poți ținti cu asta. Trebui să vorbească şi mai tare când se intensifică salva.

Bucăți mici de beton îmi căzură pe încheieturile degetelor.

– Deschide ochii, îmi spuse Beeman. O să te fac ucigaş de dragoni.

I-am simțit degetele din plastic rece îndepărtându-mi cu forța mâinile de pe cap. Nu m-am putut opune. Nu avea forța unui luptător, dar tot era mai zdravăn decât mine.

– Ține, îmi zise, punându-mi în mână un obiect în formă de măr, dintr-un material greu, învelit în hârtie creponată maro. Din vârf ieşea un fir ondulat, tare.

– Asta e o… grenadă?

– Asta mi-a dat alchimistul. Eu o aprind, tu o arunci.

Îşi activă aprinzătorul din degetul mare - util la aprinsul lumânărilor în restaurante, îmi zisese el - şi se aplecă spre grenadă.

– Stai! De ce trebuie s-o arunc *eu?*

– Pe mine mă ține ceva în articulația umărului. Aş putea rata. Ar putea rata.

Aş putea să nu dau drumul grenadei şi să mă trezesc că-mi explodează în mână.

Am auzit un țiuit pe lângă ureche. Gloanțele străbăteau prin perete.

Ca să fac lucrul ăsta ca lumea, ar trebui să ochesc. Adică să mă ridic în picioare, să-mi înalț capul deasupra peretelui, pe urmă să arunc grenada. Gândul de a mă expune tunurilor robotului îmi înmuie genunchii.

– Nu cred că sunt în stare, am spus, auzindu-mi propria voce tremurând. Dar nu mi-a mai păsat.

Beeman nu se certă cu mine. Împinse degetul mare în față şi aprinse grenada. Din fitil țâşniră scântei.

Cred că am țipat. Cred că m-am ridicat şi am văzut tunurile robotului îndreptate spre mine şi cred că laserele care ținteau îmi străluceau în ochi. Ştiu doar că nu mai aveam grenada în mână, că ploua cu bucăți strâmbe de blindaj, tije de senzori din aluminiu şi resturi de cauciuc şi că o bubuitură m-a trântit pe spate. Parcă m-ar fi pocnit cineva cu o bâtă de baseball peste urechi.

Am zăcut la pământ cu ochii strâns închişi, aşteptând să aud din nou răpăitul gloanțelor. Dar, după o vreme, singurul lucru pe care l-am auzit a

fost respirația mea. Am deschis ochii. Beeman stătea deasupra mea.

– Acum eşti un ucigaş de dragoni, îmi zise şi mă ajută să mă ridic.

– Rahat, am exclamat, speriat, uşurat şi furios pe Beeman. Şi foarte mândru de mine că ucisesem robotul. Am chicotit. Rahat!

Beeman înaintă cu greu printre rămăşițele robotului.

– Adu-ți rucsacul, îmi spuse. Piesele de dragon sunt valoroase.

Peste două zile, am ajuns la drum. Mai văzusem drumuri înainte - până şi Ex-Town avea drumuri -, dar nu ca acesta. Se înălța deasupra solului pe piloni groşi, ca un fel de monument. Vâjâitul constant al traficului semăna cu şuierul vântului amestecat cu vuietul apei. N-a fost nevoie să-mi spună Beeman că era Drumul Suspendat. Se ştia de el în Ex-Town. Nu crezusem că o să-l văd vreodată. Doar ascultând traficul, am trăit senzația de viteză, de mişcare a oamenilor care merg undeva, care au unde să meargă.

Am încercat să ajungem la drum. Am zărit un gard înalt, cu colaci de sârmă ghimpată deasupra, care se învârteau atât de repede, încât nici nu se mai distingeau bine. De partea cealaltă, se vedeau cadavrele ciopârțite ale celor care încercaseră să se cațere pe gard. Deci asta nu era o soluție.

– Nu se trece peste Drumul Suspendat, declară Beeman. Se trece pe sub el.

Ne-am plimbat de-a lungul lui kilometri la rând. Camera lui Beeman scotea întruna declicuri, dar el nu voia să-mi spună ce anume căuta. L-am urmat şi când s-a abătut de la drum şi a luat-o spre nişte dune de praf din depărtare. În cele din urmă, s-a oprit în fața unei trape de metal pe jumătate îngropate în praf. L-am ajutat să curețe suprafața denivelată şi, din câteva smucituri, am deschis-o. O scară ruginită ducea în beznă.

– Nu se poate, am spus. E prea uşor.

– Aşteaptă să ajungem jos, mă sfătui Beeman. Atunci să vedem cât de uşor e.

Mergeam pe sub drum. O strălucire verzuie, vrăjită, care venea din plafon ne dădea suficientă lumină ca să vedem la câțiva metri în față, dar nu mai departe. Traficul de deasupra se auzea intens şi greoi, atât de tare, încât se zguduia podeaua.

– Dacă pe aici se ajunge în părțile mai de seamă ale oraşului, n-ar trebui să fie puşi paznici?

Mergeam de ceva vreme şi nu întâlniserăm decât şopârle cu burta umflată şi ochi palizi, lucioşi.

Beeman trosni din gât, rostind jumătăți de cuvinte, de parcă nu era sigur ce voia să spună.

– Sunt paznici, rosti într-un sfârşit. Dar nu s-au arătat încă. Atunci am început să aud voci. Pluteau şi se răsuceau în aer ca bulele de săpun, rostind cuvinte pe care nu le înțelegeam.

– Alchimistul ți-a dat şi alte grenade? l-am întrebat. Dar Beeman nu scoase decât un declic din gât.

După un timp, vocile începură să pară mai răguşite, mai groase, ca de femei bătrâne. M-au speriat, dar m-au făcut şi să-mi fie dor de mama. M-am întrebat dacă se ridicase de pe canapea. Îi lăsasem destule lucruri pe care să le dea la schimb ca să aibă de mâncare câteva săptămâni, aşa că, dacă ar sta şi acum acolo, murind de foame, aş fi foc de supărat.

– N-ar fi trebuit s-o părăsesc, am rostit.

– Vocile sunt de vină. Scormonesc după temerile şi durerile tale.

– Şi ce dacă? Tot n-ar fi trebuit s-o părăsesc.

– Odată lansat, glonțul nu-şi mai schimbă traiectoria. M-am gândit la vorbele lui o vreme, în timp ce vocile se încolăceau în jurul nostru ca nişte cabluri detectoare.

– Dar m-am lansat singur din tun.

– Şi e cel mai bun lucru pe care l-ai făcut. Aşa n-o să ajungi ca restul. Orice s-ar întâmpla, ai făcut ceva în viața ta. Sau măcar ai încercat. Nici nu contează ce-ai făcut, doar că ai făcut.

Mi-am zis că spusese ceva foarte frumos. Pe mine nu mă interesau cuvintele frumoase.

– Nu vreau să moară mama de foame, am zis.

– N-o să moară de foame. Efectele drogului nu țin mai mult de două schimburi. O să se trezească, o să-ți vadă biletul şi grămada de provizii. Pe lângă asta, e grasă.

– Da, am spus. Cred că-i în regulă.

Beeman scoase un declic mai sonor. La câțiva metri în fața noastră stăteau trei siluete. Purtau numai fuste din iarbă, nu şi bluze, arătându-şi carnea albăstruie a burților umflate şi sânii întinşi, turtiți. Erau tatuate sau pictate pe tot corpul, una cu ochi, alta cu urechi, alta cu guri şi limbi.

Beeman se înclină cam țeapăn.

– Respectele noastre, vrăjitoare ale drumului.

Cea tatuată cu urechi se răsuci puțin şi se aplecă spre noi. Apoi cea cu ochi făcu un pas către noi, respirând în aşa fel încât i se bulbucau ochii.

– Ați făcut o greşeală, vorbi vrăjitoarea tatuată cu limbi. Nu suntem vrăjitoarele drumului. Fetele alea erau nişte fraiere. Au pierit. Ele ți-au luat pielea, omule de plastic?

– Dacă ele au fost, răspunse Beeman, atunci mi-au luat şi amintirea. Cred că am mai trecut pe-aici, dar nu sunt sigur. Niciodată nu sunt sigur. Cine sunteți dumneavoastră, doamnelor?

– Suntem mai rele. Cerem un preț mai mare, noi, vrăjitoarele celor rătăciți.

– Dar noi nu ne-am rătăcit, am protestat eu. Mergem la mare. I-am simțit mirosul. O să scoatem peştii din mediul lor şi-o să-i mâncăm.

Femeia decorată cu limbi râse scurt, iar ecoul râsetului ei răsună din pereții tunelului, ca şi cum nu trei, ci mai multe vrăjitoare ar fi râs deodată.

– Unul dintre voi, poate. Dar nu amândoi.

– Păi, Beeman nu mănâncă, am remarcat eu. Mi se părea un lucru evident.

Însă prietenul meu scoase un declic:

– Nu la asta se referă.

– Întrebarea este, spuse vrăjitoarea tatuată cu limbi, care dintre voi? Amândoi veți trece de noi, dar numai unul va merge mai departe. Asta e taxa noastră.

M-am prins. Unul dintre noi trebuia să moară ca să poată merge mai departe celălalt. Am făcut multe trocuri în Ex-Town, ştiam ce înseamnă un schimb. Ne cereau o viață.

– Ar fi trebuit să venim cu un grup mai mare, le-am spus.

Încă un declic de la Beeman.

– Hai, i-am zis, trăgându-l de braț. O să găsim alt drum. Dar Beeman nu se clinti. Iar când totuşi se mişcă, o făcu atât de repede, încât nu l-am putut opri. Îşi ridică tricoul, deschise trapa de acces din mijlocul pieptului şi-şi scoase sursa de alimentare. Nu era decât o cutie mică şi neagră, cu câteva cabluri suspendate. O lăsă să cadă, apoi se prăbuşi în genunchi. Dacă plasticul tare s-ar putea dezumfla, ar arăta ca el.

Beeman era un mare idiot. I-am ridicat sursa şi am suflat mizeria de pe ea, ca s-o pun la loc fără să-l defectez mai tare. Însă dintre umbre se iviră mâini agitate. Poate erau păianjeni, raci sau cleşti industriali. Mie mi se păreau mâini. Am țipat când mi s-au încolăcit pe picioare şi pe brațe, m-am zvârcolit şi am scuipat, dar n-am lăsat din mână sursa. Numai când degetele lor le-au deschis cu forța pe ale mele au reuşit să-mi smulgă viața lui Beeman.

Au fugit cu trofeul şi s-au risipit. Le-am urmărit, dar nu mi-am dat seama care dintre ele avea sursa de alimentare. Am alergat în cerc, am înjurat şi-am țipat, până când nu le-am mai văzut pe întuneric.

– La naiba, Beeman! Am vrut să-l pocnesc cu piciorul. Fir-ai să fii!

Avea o mică baterie de rezervă. Nu-l ajuta decât ca să-i meargă ceasul şi să nu se inițializeze total când sursa era pusă la încărcat. Cred că numai datorită ei nu i s-au înnegrit ochii imediat. Numai datorită ei a reuşit să-mi spună, înainte de a scoase un ultim declic:

– Du-te undeva. Fă ceva.

Am ridicat privirea spre vrăjitoare. Poate reuşeam să negociez cu ele. Dar dispăruseră. Se făcuseră nevăzute odată cu mâinile hoațe.

Am încercat să-l ridic pe Beeman, dar era greu al naibii. Atunci l-am târât, învelişul lui de plastic frecându-se de roci şi moloz. Avansam încet, ştiam că nu aveam nicio speranță, pentru că fuseserăm nevoiți să coborâm o scară ca să ajungem acolo, deci trebuia s-o urcăm ca să ieşim, iar eu nu ştiam cum să mă descurc şi cu mine, şi cu el.

Mi-a luat ceva timp să ajung la scară, dar s-a dovedit că avusesem dreptate.

L-am ascuns pe Beeman sub pietre. Nu resturi, ci pietre curate, cele mai curate pe care le-am găsit. Le-am aşezat peste el ca să-i fac un mormânt. Cu o şurubelniță, am scrijelit litera B pe cea mai mare, dar am aşezat-o cu partea însemnată în jos, nu voiam să ştie nimeni că acolo, dedesubt, se găsea ceva foarte important.

Pe urmă am făcut ce-mi spusese Beeman. Am plecat de acolo mai iute ca săgeata.

Se înşelase. Nisipul plajei era alb ca oasele. În el străluceau cioburi de sticlă şi tot soiul de recipiente şi conserve marcate cu cercuri, triunghiuri, linii, valuri, cranii cu oase încrucişate şi multe dintre ele curgeau. Dar am văzut şi nenumărate alte obiecte, resturi demne de colecționat, unele în stare mai bună decât cele pe care le găseam în Ex-Town. Aşa că am făcut ce mă pricepeam mai bine. Am scormonit printre ele.

Oamenii locuiau în tabere, în cocioabe şi gropi sub grămezi de bolovani. Am învățat cu cine să fac trocuri şi pe cine să evit şi, după vreo două săptămâni, pe plajă nu mai exista nimic care să mă izgonească de pe ea.

Marea de culoare verde închis se întindea până unde cerul părea că se reazemă de pământ. Era mereu agitată, scânteia, se lățea, se izbea de țărm în valuri înspumate. Uneori mă târam de sub bolovani şi mă culcam pe burtă, privind adâncul apei. Pe sub ochii mei țâşneau spectre argintii şi, cu toate că-mi confecționasem o suliță în toată legea, m-am hotărât să nu scot peştii din mediul lor. Aveam să-i scot numai dacă mi se făcea foarte foame.

Am mâncat totuşi nişte raci găsiți pe nisip, pentru că am considerat că meritau să fie mâncați. Îmi aminteam de mâinile vrăjitoarelor.

În fiecare seară, soarele apunea, uriaş şi jos, deasupra apei. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, poate cel mai frumos din lume.

N-am stat pe loc.

A trecut destul ca să pierd noțiunea timpului, aşa că nu ştiu de când locuiam pe plajă când am descoperit oraşul din apă. Era o zi senină, nu răzbătusem cu privirea niciodată mai departe, şi am zărit turnurile sclipitoare la orizont. Părea un oraş din sticlă portocalie, colorat ca soarele la apus. Poate că de el îşi amintea Beeman când îmi vorbea despre mare.

Nu ştiam să înot, dar poate reuşeam să navighez până acolo. Tocmai adunam bucăți de lemn şi plastic aduse de apă şi alte obiecte care credeam că-mi vor fi folositoare la construirea unei plute, când am dat peste o cutie neagră, pe jumătate îngropată în nisip. Am ştiut ce era înainte de-a o scoate complet afară.

Am cântărit-o în palmă şi am scuturat nisipul de pe conectori.

La urma urmei, Beeman nu era îndrumătorul meu spiritual, niciun vrăjitor care mă trăgea după el încoace şi încolo, într-o aventură cavalerească. Era un robot cu creierul spart, iar eu nu ştiam sigur de ce mă convinsese să plec în călătorie cu el, nici de ce se sacrificase ca s-o duc la capăt. Nu găseai logica decât dacă țineai cont că avea defecțiuni şi un cod cu erori. Sau că eram prieteni.

În fața mea, oraşul de aur scânteia la suprafața apei. În spatele meu, departe, Beeman, sau ce mai rămăsese din el, zăcea mort pe drumul de sub celălalt drum.

Am aşteptat să apună soarele din nou şi am părăsit plaja, cu speranța că inima din mâna mea era una bună.

NOTA

Greg Van Eekhout a publicat în revistele: *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Strange Horizons, Polyphony, Flytrap, Say…, Ideomancer, Starlight* şi altele. Multe dintre povestirile apărute în revistele de mai sus au fost adunate în primul său volum, *Show and Tell and Other Stories*; în 2009, i-a apărut şi primul roman, *Norse Code*. Când nu scrie, Van Eekhout predă inginerie pedagogică şi tehnologie educativă în suburbiile din Phoenix, Arizona.

În povestirea de mai sus, cu titlu bine ales, pornim într-o aventură în tovărăşia unui bărbat hotărât, care explorează cât de departe se poate o lume viitoare, stranie şi limitată, iar dacă asta nu e prea departe în ziua de azi, nu înseamnă că bărbatul nu are de luptat cu nenumărate pericole şi obstacole pe drumul său, nici că nu va întâlni o seamă de miracole.

[Originally published in „*Show and Tell and Other Stories*", Aug 2006, Greg van Eekhout, publ. Tropism Press. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 5,* Nemira 2010]